

Sygn. akt III KO 56/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M.W.**

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 lipca 2017 r.

wniosku Sądu Okręgowego w L. zawartego w postanowieniu

z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt IV K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G.,

na podstawie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**sprawę M. W. przekazać do rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w G..**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Okręgowy w L. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. po raz kolejny wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w G. sprawy M.W. oskarżonego o popełnienie trzech czynów, w tym: z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.k., z art. 86 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. i innych oraz z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 i 2 k.k.

Uzasadniając wystąpienie sąd właściwy miejscowo powołał się na stan zdrowia oskarżonego, który – w świetle opinii biegłych lekarzy z (...) Uniwersytetu Medycznego z dnia 4 października 2016 r. – uniemożliwia wprowadzić rozpoznanie sprawy przez sąd znacznie oddalony od miejsca zamieszkania M.W. dopuszcza

natomiast możliwość udziału oskarżonego w rozprawie w sądzie położonym w pobliżu miejsca jego zamieszkania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek niniejszy jest zasadny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wyrażany był pogląd, że przez dobro wymiaru sprawiedliwości, o jakim mowa w art. 37 k.p.k., rozumieć należy również potrzebę odejścia od właściwości miejscowej, jeżeli jej zastosowanie powoduje, że przeprowadzenie procesu staje się mało realne (zob. postanowienia: z dnia 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04, OSNKW 2005, z. 2, poz 23; z dnia 8 kwietnia 2010 r., IV KO 3010, R-OSNKW 2010, poz. 711; z dnia 19 kwietnia 2012, III KO 13/12, LEX nr 1163346; z dnia 22 stycznia 2015 r., III KO 107/14, LEX nr 1604646).

Taką sytuację powodować może m.in. stan zdrowia oskarżonego, który uniemożliwia mu wprawdzie stawienie na rozprawie w sądzie znacznie oddalonym od miejsca jego stałego pobytu, natomiast nie stanowi przeszkody w rozpoznaniu sprawy pod warunkiem, że będzie ona prowadzona przez sąd najbliższy jego miejscu zamieszkania.

Tego rodzaju przypadek ma miejsce w tej sprawie, a wynika to w sposób jednoznaczny z powołanej w wystąpieniu Sądu Okręgowego w L. opinii biegłych lekarzy sądowych z dnia 4 października 2016 r.

Co więcej, Sąd ten podjął – wobec aktualnych unormowań dotyczących udziału oskarżonego w rozprawie głównej – wskazane przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2017 r., III KO 17/17, czynności zmierzające do ustalenia, czy M.W. zamierza skorzystać z przysługującego mu prawa, bowiem jego obecność w tej czynności procesowej nie jest już wszakże obowiązkiem – art. 374 § 1 k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2017 r. (Dz. U. 2013, poz. 1247 ze zm.). Z nadesłanego przez oskarżonego oświadczenia wynika, że wyraża on zamiar uczestniczenia w postępowaniu dowodowym. Oczywistym w tym stanie rzeczy jest, wobec braku realnych perspektyw poprawy stanu zdrowia podsądnego, że przeprowadzenie przedmiotowego procesu, który nie może rozpocząć się od kilku lat, i jego zakończenie, nie będzie możliwe bez odstąpienia od właściwości miejscowej.

Ponieważ M.W. zamieszkuje w G. najbliższym sądem, który z uwagi na właściwość rzeczową może rozpoznać przedmiotową sprawę, jest Sąd Okręgowy w G..

Kierując się powołanymi względami i uznając obecną inicjatywę Sądu Okręgowego w L. za skuteczną, postanowiono jak na wstępie.

as